

[Johannes Jensen.]

Hensyn til Ejendomsskatningen og den personlige Skat. Forskellen i Købstæderne er ikke nær saa stor som i Landkommunerne, men der er til Gengæld i Købstæderne det Forhold, at medens de Skatteydere, som ikke er Grundejere, kan nøjes med at betale det foregaaende Aars Skat, altsaa op til Oktober Kvartal, har man i de fleste Købstadkommuner den Bestemmelse, at Ejendomsskatterne opkræves halvaarsvis, og at de opkræves i November Maaned og forfalder til Udpantning inden Nytaar. Det vil med andre Ord sige, at de, der er Grundejere, selv de Smaafolk, der blot ejer en Kolonihave eller et lille Hus, skal have betalte Ejendomsskatter for Januar Kvartal, medens de, der ikke er Grundejere, slipper med at have betalt den personlige Kommuneskat for det foregaaende Aar.

Jeg vil ogsaa i Forbindelse med denne Sag nævne den underlige Modsætning, der er mellem de Lempelser, som man her ønsker at give for de kommunale Skatters Vedkommende, og den — jeg kunde næsten sige Haardhed, hvormed man inddriver Betalingen for Gas, Elektricitet, Brændsel, Sporvognsbilletter og al den Slags Ting. Der lukkes af for Gassen, naar Gasregningen ikke er betalt, der lukkes for det elektriske Lys, naar Elektricitetsregningen ikke er betalt, og man faar ikke Sporvognsbilletter paa Kredit. Man er heller ikke bange for at forhøje disse Afgifter, det har vi Eksempler paa fra den allerseneste Tid; man gaar til en Forøgelse af disse Afgifter i en Tid, da man ellers fra alle Sider erkender, at Byrderne for den store almindelige Befolkning er meget trykkende. Jeg nævner dette som en underlig Modsætning, den næsten strenge Haardhed, man udviser, naar der er Tale om de Ting, som nødvendigvis skal bruges af saa at sige hele Befolkningen. Gas- og Elektricitetsregningen skal betales i selv de fattigste Hjem, den rammer haardest, hvor Familien er størst, og der foreligger ikke Forslag om, at de paagældende kan faa Lov til at bruge Gas eller Elektricitet paa Kredit, hverken et halvt eller et helt Aar. Jeg forstaar slet ikke — det støder mit gode gamle demokratiske Hjerte —, at man stiller sig saaledes i et Spørgsmaal, der har langt, langt større Betydning for Befolkningen, og som er mere indgribende for Hjemmene end det, der er Tale om her.

Nu siger den højtærede Indenrigsminister, at han finder ikke, der er nogen saglig Begrundelse for den Lov, som blev gennemført i 1928 ved Ændringen af den kommunale

Valglov af 29. Marts 1924. Ja, jeg kunde fristes til at sige, at jeg for min Del finder ingen saglig Begrundelse for, og der er heller ikke af den højtærede Indenrigsminister anført nogen saglig Begrundelse for, at man ophæver Loven af 4. April 1928. Der er ikke oplyst noget som helst om, hvilken Virkning denne Lovs Vedtagelse har haft med Hensyn til Udøvelsen af den kommunale Valgret. Jeg skal ikke paastaa noget om Virkningerne, men jeg er tilbøjelig til at tro, at Loven af 4. April 1928 snarere har udvidet Kredsen af de mange, der kan komme til at stemme ved de kommunale Valg, end den har indskrænket den. Men der foreligger ingen Oplysninger i den Henseende. Det er muligt, at vi under den fortsatte Behandling i dette høje Ting kan faa tilvejebragt saadanne Oplysninger, der kan tjene til Belysning af hele Spørgsmaalet, men i Øjeblikket foreligger der, som sagt, intet, der kan begrunde, at denne Lov ophæver.

Den højtærede Indenrigsminister henviser til, at den kommunale Valglov af 29. Marts 1924 blev vedtaget enstemmigt her i Landstinget, og dette er rigtigt; der var ingen her, som havde noget imod denne Lov, saaledes som vi forstod den. Men det er Fortolkningen af Loven, der er opstaaet Uenighed om. Vi var af den Opfattelse — det gjaldt Flertallet, og det gjaldt maaske alle Landstingets Medlemmer —, at vi ved Gennemførelsen af den nye Kommunallov af 1924 vilde lempe Opholdsbestemmelserne, vi vilde gøre det lettere for de Vælgere, som flyttede, at faa Valgret, men det var ikke Hensigten, og det blev heller ikke omtalt under Sagens Behandling, at der skuldes ændres ved Bestemmelserne angaaende Skattebetaling — i den Henseende mente vi, at alt forblev ved Bestemmelserne, rigtigt forstaaet, i den gamle Lov. Men herom opstod der altsaa senere forskellige Meninger, og dette var Anledningen til, at Loven af 4. April 1928 blev gennemført.

Ludvig Christensen: Den ærede Ordfører for Partiet Venstre var øjensynlig saa paavirket af den næste Sag paa Dagsordenen, at det kneb stærkt for ham at komme til at tale om det Lovforslag, der i Øjeblikket foreligger til Behandling.

Naar det ærede Medlem hævder, at der i 1924 ikke skete en Ændring af Valgretsbestemmelserne i Forhold til Skattebetalingen, maa det vist bero paa en Fejlhuskning, for det var netop noget af det, der var Enighed om den Gang: at begrænse Kommunernes Adgang til at eftergive Skat,